

Умр барои инсон хадяи нотақрори илохист, ки арзиши онро ба ягон ганчинаи олам муқоиса карда намешавад. Ин неъматӣ бебозгашт ба он хотир дода мешавад, ки дар ин муддати кӯтоҳ аз зебоиҳои олам баҳра бардорем, олами зиндагии ҳудро бо зебоиҳо оро диҳем, ба қадри ҳар як наздиқони ҳуд бирасем бо тафохур аз Ватани озоду маҳбӯб зиндагонӣ намоем. Бо ҷашмони ҳуд гувоҳем, ки Тоҷикистони маҳбӯб дар замони Истиқлолият ба ҷӣ дастовардҳои беназир ноил гардида сарвари он ҷӣ ҷонбозиҳоро аз сар гузаронид, то Ватан обод бошаду ҳалқаш дилшод. Ҳалқи тоҷик аз азал мардуми бо нағну баор ва дорои тамаддуни воло будааст. Аммо имрӯз ҷӣ шуд, ки он арзишҳои меънавии ҳудро аз даст дода истодаем?! Тамоми бузургони ниёконамон таълимоти диниву дунявиро дар ҳадди воло аз ҳуд карда буданду дар ин шохроҳ ба макони амн расида. Албатта буданд дар ҳар давра замони шахсиятҳои манқурти ҷомеа, ки оромии мардумро ҳалалдор менамуданд, аммо на ба он ҳадде, ки имрӯз «фарзанди Ватан» зидди модар-ватани ҳуд тег қашида истодааст. Аз ҳисоби надоштани маълумоти кофӣ имрӯз фирефтаву бозичаи ифротгароӣни ҳориҷа гаштаанд. Аламовар он аст, ки дини поки Исломо никоб намуда, зери Ҳизби наҳзати Исломи амалҳои ифротӣ намуда истодаанд. Гӯё бо ин амали ҳуд Ҷаннати охиратро ба даст меоварда бошанд. Кӣ қас бо вайрони қардани Ҷаннат (Тоҷикистони азиз) ҷаннати дигарро обод ва ё ба даст оварда бошад. Ҳол он ки ҷандин асрҳо пеш Ҳаким Умар Ҳайём гуфта буд:

Май бихӯр, мусхаф бисӯз, оташ андар Қаъба зан,

Соқини бутхона бошу мардумозорӣ нақун.

Оё он ифротгароён андешае надоранд, ки бо ин амали мардумозоронаи ҳуд ҷандин модаронро бефарзанд, бародарро бе бародар, фарзандро бе падар, ҷандин хонаи ободро валангор менамоянду боз ризояти Ҳудро ба даст меоранд. Ҳаргиз на!

Аъзои гурӯҳи «Созанда», омӯзгори Коллеҷи омӯзгории н. Зафаробод Игамова Ирода